

nevertheless, to emphasize that the Ukrainian culture is a component of world culture and adopts its best traditions. On the basis of the performed research, the qualitative composition of the phraseological units of fairy-tale novels by V. Nestaike has been determined, the lexical and text paradigm of specific Ukrainian phraseological units and the borrowed ones has been compared, and the pragmatic and functional and stylistic features have been described. On concrete examples it has been observed how phraseological units fill up the performance of the characters by depth and verdure; provide artistic sound, lexical and syntactic sophistication, perfection, expressiveness and national flavor.

Key words: phraseological unit, fairy-tale novel, genetic nature, communicative significance, pragmatic function

УДК 373.5.091.113.316.77(045)

DOI 10.31339/2413-3329-2018-2(8)-200-203

Фенцик Оксана Миколаївна,

кандидат педагогічних наук, доцент,

Мукачівський державний університет, м. Мукачеве

ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО КЕРІВНИКА ЗАКЛАДУ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ: КОМУНІКАТИВНИЙ АСПЕКТ

У дослідженні визначено, що комунікативна компетентність майбутнього керівника закладу освіти ґрунтується на мовній, мовленнєвій, культурній, стратегічній, прагматичній, ілюктивній компетенціях. Тому педагогічні ВОЗ повинні забезпечити умови в системі професійної управлінської підготовки для формування комунікативно освіченої особистості, здатної свідомо планувати й організовувати власну комунікативну діяльність, впливати на співрозмовників, передавати, сприймати, аналізувати, оцінювати інформаційний, емоційний та інтелектуальний зміст висловлювань, мати розвинений емоційний інтелект, володіти комунікативними вміннями, навичками, стратегіями й тактиками комунікативної поведінки у процесі проведення ділових бесід; нарад, дискусій тощо.

Ключові слова: професійна (управлінська) компетентність, управлінська діяльність; комунікативна компетентність; мовна, мовленнєва, культурна, стратегічна, прагматична, ілюктивна компетенції; професійна підготовка; формування та розвиток комунікативної компетентності; педагогічні умови.

Постановка проблеми. В умовах реформування національної системи освіти, переходу до запровадження Концепції нової української школи актуальним постає питання підвищення якості вищої педагогічної освіти та її спрямованості на формування професійної компетентності керівника закладу загальної середньої освіти, спроможного реалізовувати державну освітню політику, ефективно виконувати управлінські функції, сприяти інноваційним процесам в освіті. Очевидним є те, що комунікативна компетентність є запорукою успішності майбутнього фахівця будь-якої сфери діяльності. Тому ЗВО поряд з професійно-управлінською підготовкою майбутніх керівників ЗСО повинні здійснювати й комунікативну (формувати здатність чітко, послідовно та логічно висловлювати свої думки; залежно від ситуації обирати найбільш доцільні засоби комунікації; формувати вміння переконувати, аргументувати, вести результативні ділові бесіди, наради, організовувати дискусії, протидіяти маніпуляції, долати комунікативні бар'єри; вирішувати конфлікти поведінки, взаємин та діяльності тощо).

Вагомий внесок у розвиток теорії і методології управління освітньою галуззю на різних рівнях зроблено вченими В.Бондар, О.Бугайов, П. Дробязко, Л. Калініна, Л. Карамушко, В. Кремь, В. Мадзігон, В. Маслов, О. Онаць, В. Огнев'юк та ін. Зокрема, питання, пов'язані з управлінням освітніми закладами, висвітлені в дослідженнях В.Бондаря, Л.Даниленко, Л.Карамушки, Б.Кобзаря, М.Легкого, В.Маслова, В.Олійника, Н.Островерхової, С.Сисоевої; Наукові розвідки І.Грузинської, Н.Демедишиної, Н.Драгомирецької, Ю.Малика, С.Хаджирадєвої та інших дослідників спрямовані на обговорення різноманітних аспектів комунікативної діяльності державних службовців. Натомість, незважаючи на активне вивчення професійної компетентності керівника закладів освіти, питання формування комунікативної компетентності у структурі управління закладами освіти ще не достатньо досліджене.

Мета статті: дослідження компонентного складу комунікативної компетентності керівника та особливостей її формування у контексті професійної (управлінської) підготовки майбутніх керівників закладу загальної середньої освіти.

Виклад основного матеріалу. Ефективне запровадження інноваційних освітніх процесів не можливо здійснити без професійно компетентних керівників закладів загальної середньої освіти. Тому сьогодні висунуто нові вимоги до управлінських

якостей керівників закладами освіти, їх професійних здібностей, необхідних для якісного управління освітніми установами.

Безперечно, управління закладом загальної середньої освіти в сучасних умовах – складний процес, складовими якого є правильний вибір цілей і завдань, вивчення і глибокий аналіз досягнутого рівня освітньої діяльності, система раціонального планування, організація діяльносної та комунікативної взаємодії усіх учасників освітнього процесу, вибір оптимальних шляхів створення нового освітнього середовища, якісного, творчого освітнього процесу; прийняття раціонального управлінського рішення та здійснення ефективного контролю за їх виконанням [2].

У контексті нашого дослідження здійснимо аналіз понять «професійна компетентність керівника закладами освіти» та «комунікативна компетентність». Ґрунтовне вивчення наукової літератури з проблеми дослідження свідчить про різні підходи до розуміння сутності професійної компетентності в системі управління ЗСО. На думку Е. Нікітіна, «професійна компетентність – це інтегральна професійно-особистісна характеристика, обумовлена готовністю і здатністю виконувати управлінські функції відповідно до прийнятих в соціумі на даний момент норм і стандартів» [5].

Аналізуючи управлінську діяльність керівника освітнього закладу, В.П. Поліщук наголошує, що поняття компетентності не розглядається як проста сума «знань — умінь — навичок», але містить не тільки когнітивну й операціонально-технологічну, а й індивідуально-значущу, креативну й інші складові особистості. Сучасний керівник повинен вміти сам і навчити вчителів творчо впроваджувати знання, критично осмислювати здобуту інформацію [9]. Інші дослідники професійну компетентність керівника розглядають як єдність теоретичної та практичної готовності до здійснення своєї управлінської діяльності. Зміст теоретичної готовності складають аналітичні, прогностичні, проєктивні та рефлексивні вміння; до практичної готовності відносяться організаторські й комунікативні вміння [8, с.12].

Отже, аналіз наукових розвідок з управлінської діяльності переконує, що професійна компетентність керівника освітнього закладу загальної середньої освіти в системі структурно складається з управлінських, педагогічних, комунікативних, діагностичних і дослідницьких компонентів діяльності і визначається рівнем

сформованості професійних знань і умінь, ступенем розвитку професійно значущих особистісних якостей, що визначають його здатність управляти педагогічною системою ЗНЗ і його розвитком, здійснювати інноваційну діяльність, організовувати і стимулювати діяльність працівників, сприяти розвитку культури навчального закладу, вивчати попит на освітні послуги, організувати та забезпечити їх якість, залучати до управління педагогічну, учнівську, батьківську громадськість, взаємодіяти з громадою та суспільством загалом.

Безперечно, управлінська діяльність є багатогранною, поліфункційною, керівники упродовж дня здійснюють багато управлінських циклів, приймають безліч управлінських рішень. Проте вона здійснюється перш за все через комунікативну (усну чи писемну) взаємодію, а тому успіх управління педагогічною системою забезпеченням ефективної системи як внутрішніх, так і зовнішніх комунікацій, обміну інформацією, що охоплює майже 80% усього робочого часу. На це ж вказує Л. Орбан-Лембрик, відзначаючи, що необхідно складовою безпосереднього керівництва людьми є спілкування з ними. Проте поза комунікацією, без діалогу, взаємодії та взаємного сприйняття людей управлінська діяльність керівника неможлива [6]. Саме тому комунікативну компетентність керівника розглядаємо як складну інтегративну якість особистості, яка певною мірою й визначає ефективність професійної управлінської діяльності.

Теоретичний огляд наукової літератури та аналіз практики управлінської діяльності керівників закладів загальної середньої освіти свідчить про існування комунікативних проблем в їх управлінні, зокрема: низький рівень сформованості комунікативних умінь, недостатнє володіння вербальними і невербальними засобами спілкування; невміння визначитися у комунікативному просторі, обирати оптимальний стиль спілкування, комунікативно регулювати емоційну напруженість у розмові; незнання способів попередження і подолання можливих комунікативних бар'єрів тощо.

Як відомо, комунікативну компетентність у науці розглядають як складову комунікативного потенціалу особистості, під яким розуміють комплекс властивостей, що полегшує чи ускладнює процес взаємодії (В. Куніцина), як комплекс знань, умінь та навичок, що набуваються впродовж життя і складають особистісний досвід (О. Гринчук), як здатність встановлювати та підтримувати необхідні контакти з іншими людьми (Т. Вальфовська); як інтегральну якість особистості, яка робить людину здатною встановлювати і підтримувати необхідні контакти з іншими людьми; сформованість певної сукупності знань, умінь і навичок, що забезпечують ефективне спілкування (І. Черезова).

Також у психолого-педагогічній літературі існують різні підходи щодо визначення структурних елементів комунікативної компетентності. Ми погоджуємось, що структура комунікативної компетентності менеджера освіти носить складний, багаторівневий характер, при цьому її визначальну сторону задає компетентність у суб'єкт-суб'єктному спілкуванні, у розв'язанні продуктивних задач, в оволодінні глибинним, особистісним рівнем спілкування.

Як доводить О. Павленко, структура комунікативної компетентності повинна містити такі компоненти: лінгвістичний (говоріння, розуміння на слух, читання); прагматичний (уміння кодувати й декодувати повідомлення за вербальними й невербальними каналами); соціокультурний (правила соціальних умовностей, толерантність) [7, с.11].

Науковці Л. Бахман і А. Палмер запропонували модель комунікативної компетенції, складовими частинами якої є: мовна компетенція; стратегічна компетенція; психомоторні уміння; ілюктивна компетенція [9, с.449]. Інші дослідники в структурі комунікативної компетентності керівника органу державної влади виділяють мовну, культурну, прагматичну, предметну, стратегічну, ілюктивну та представницьку компетентності.

На нашу думку, комунікативна компетентність – як складна інтегративна якість особистості – визначає здатність керівника школи встановлювати суб'єкт-суб'єктну взаємодію зі

всіма учасниками освітнього процесу; здатність забезпечити інформаційний обмін, основна мета якого – дійти до спільного розуміння, єдиної думки з приводу різних аспектів спілкування; готовність обрати комунікативну стратегію та тактику її реалізації для досягнення комунікативних цілей; здатність здійснювати гуманістичний підхід в управлінському спілкуванні, створювати невимущу, творчу та демократичну атмосферу. Саме тому майбутні керівники повинні володіти мистецтвом спілкування, що передбачає бездоганне володіння як усним та писемним мовленням, так і вмінням оптимально використовувати вербальні й невербальні засоби; відбирати прийоми ефективної взаємодії у різних комунікативних ситуаціях.

Уважаємо, що комунікативна здатність керівника ґрунтується на таких компетенціях: *мовної компетенції* – знання норм сучасної української літературної мови та сформовані на цій основі мовні вміння, що й свідчить про рівень володіння державною мовою; *мовленнєвої компетенції*, що охоплює обізнаність з комунікативними ознаками мовлення (правильність, змістовність, точність, логічність, багатство, чистота, виразність, доречність); уміння правильно відбирати доцільні мовні засоби, які спрямовані на досягнення комунікативної мети; *культурної* – охоплює як культуру говоріння, так і культуру слухання, орієнтуванням в нормах етикету, ціннісних установках, звичаях, ритуалах, стереотипах, притаманних соціокультурному середовищу, в якому здійснюється комунікація; *стратегічної* – умінням обирати ефективну стратегію і тактику комунікативних дій, залежно від мети і ситуації комунікації; попереджати та вирішувати конфлікти; управляти конфліктними явищами; *прагматичної* – уміння кодувати і декодувати повідомлення за вербальними і невербальними каналами, знання і вміння вступити в мовленнєвий контакт у конкретних ситуаціях; *ілюктивної* – здатність реалізовувати комунікативні наміри, використовуючи вербальні та невербальні комунікативні засоби, спрямовувати процес спілкування на вирішення управлінських завдань. Отже, компонентний склад комунікативної компетентності керівника закладами освіти надзвичайно широкий та включає сукупність компетенцій.

Однак спілкування як професійно-етичний феномен вимагає від керівника спеціальної підготовки не лише щодо мовленнєвої майстерності та технології комунікативної взаємодії, але й морального досвіду, культури в організації взаємин зі всіма учасниками освітнього процесу у різних його сферах. Адже існує багато чинників (несприйняття, нетактовна відмова, негативна критика, образливі порівняння, погрози, упереджений діагноз мотивів поведінки та ін.), які перешкоджають продуктивному спілкуванню, через що й виникають певні непорозуміння між учасниками комунікації, які переходять у недоброзичливе ставлення, образи, а зрештою – у конфлікт. Тому комунікативна компетентність не може бути відокремлена від емоційної складової, яка регулює комунікативний процес. Як стверджує американський психолог Д. Гулман, для підвищення ефективності управлінської роботи, вагому роль відіграє емоційний інтелект [1], який, на нашу думку, включає здатність людини контролювати свій емоційний стан, розуміти емоційні реакції й почуття співрозмовників, гнучко варіювати комунікативні стратегії і тактики, при цьому демонструвати зразки толерантної поведінки, висловлюючи емпатію, некатегоричність суджень.

Основу становлення комунікативної компетентності майбутнього керівника закладу освіти закладають під час навчання у ЗВО, яка в подальшому удосконалюється в процесі саморозвитку особистості. Безперечно, комунікативна компетентність формується в умовах безпосередньої взаємодії, а відтак є результатом досвіду спілкування, саме тому великої ваги варто надати особистісній спрямованості технологій навчання, забезпечивши тим самим особистісно-професійну поведінку й розвиток творчого потенціалу учасників педагогічної взаємодії.

Отже, з метою формування та розвитку комунікативної компетентності майбутніх управлінців закладами освіти необхідно

цілеспрямовано скоригувати навчальні плани, розробити освітні програми, що сприятимуть оновленню змісту комунікативної підготовки управлінських кадрів до роботи в умовах демократичного управління освітою. Створити педагогічні умови, серед яких виділяємо: комунікативно-професійну спрямованість фахового навчання майбутніх керівників, що передбачає організацію активного спілкування в професійних ситуаціях; реалізацію суб'єкт-суб'єктної взаємодії учасників освітнього процесу; надання переваги методам інтерактивного навчання (дискусії, ролі, імітаційні ігри тощо), які допомагають відтворювати фахові ситуації, взаємини, моделювати активне професійне спілкування у можливих ситуаціях професійної діяльності майбутнього керівника; де студенти вчаться взаємодіяти в різних комунікативних ситуаціях з іншими; спонукання майбутніх керівників до збагачення професійного мовлення та самовдосконалення у фаховому спілкуванні.

Висновки та перспективи подальших досліджень.

Сьогодні рівень професіоналізму керівників визначається не тільки їх теоретичною та практичною управлінською підготовленістю, але і вмінням спілкуватися зі своїми підлеглими, бути переконливим у

своїх висловленнях, бажаним співрозмовником і впливовим оратором. Саме тому формування комунікативної компетентності є важливою складовою професійної підготовки майбутніх керівників ЗСО. Визначено, що комунікативна компетентність майбутнього керівника закладу освіти ґрунтується на мовній, мовленнєвій, культурній, стратегічній, прагматичній, ілюктивній компетенціях. Таким чином, педагогічні ЗВО повинні забезпечити умови в системі професійної управлінської підготовки для формування комунікативної освіченої особистості, здатної свідомо планувати й організовувати власну комунікативну діяльність, впливати на співрозмовників, передавати, сприймати, аналізувати, оцінювати інформаційний, емоційний та інтелектуальний зміст висловлювань, мати розвинений емоційний інтелект, володіти комунікативними вміннями, навичками, стратегіями й тактиками комунікативної поведінки у процесі проведення ділових бесід; нарад, дискусій тощо.

Перспективу подальшого дослідження вбачаємо у дослідженні особливостей формування ІКТ-компетентності в системі професійної підготовки керівника закладу освіти.

Список використаних джерел

1. Гоулман Д. Эмоциональное лидерство. Искусство управления людьми на основе эмоционального интеллекта. – Primal Leadership: Learning to Lead with Emotional Intelligence / Ричард Бояцис, Энни Макки. – М.: «Альпина Паблишер», 2015. – 301 с.
2. Григора В. Управління навчальним закладом / Григора В., Касьянова О., Мармаза О. – Ч. 2. – Харків : Основа, 2003. – 258 с.
3. Данченко Г.В. Психологічні детермінанти розвитку комунікативної компетентності менеджера освіти шкільного рівня: Автореф. дис... канд. психол. наук: 19.00.07 – педагогічна та вікова психологія / Інститут психології ім. Г.С. Костюка АПН України. – Київ, 2002. – 43 с.].
4. Несин Н. Г. Професійна компетентність керівника навчального закладу / Н. Г. Несин // Відкритий урок. – 2010. – № 11. – С. 12–13.
5. Никитин Э.М. Профессиональная компетентность педагога взрослых как фактор межсубъектного взаимодействия. Трансляции социального опыта и культуры в образовании / Э.М. Никитин // Интеграционные процессы в образовании взрослых. Материалы научно-практической конференции / Отв. ред. Ю.Н. Кулоткин. — СПб.: ИОВРАО, 2007. — С. 134
6. Орбан-Лембрик Л.Е. Психологія професійної комунікації: Навчальний посібник. – Чернівці: Книги – XXI, 2010. – 528 с.
7. Павленко О.О. Формування комунікативної компетенції фахівців митної служби в системі неперервної професійної освіти: автореф. дис. д-ра пед. наук. 13.00.04 – теорія і методика професійної освіти / О.О. Павленко. – К., 2005. – 40 с.
8. Поліщук В.П. Психологічний аналіз управлінської діяльності директора навчально-виховного закладу / В.П. Поліщук. // Шлях освіти. — 2012. — № 7. — С. 12.
9. Bachman Lyle F. and Palmer Adrian S. The Construct Validation of Some Components of Communicative Proficiency // TESOL Quarterly. – 1982. – Vol. 16, september, No 3. – P. 449–465.

References

1. Houlman, D., Boyatsys, R. and Makky, E. 2015. Emotsyonal'noe lyderstvo. Yskusstvo upravleniya lyud'my na osnove emotsyonal'nogo yntellekta [Emotional leadership. The art of managing people based on emotional intelligence]. Moscow: Alpina Publisher.
2. Hryhora, V., Kas'yanova, O. and Marmaza, O. 2003. Upravlinnya navchal'nym zakladom [Management of educational institution]. Part 2. Kharkiv: Basis.
3. Danchenko, H.V. 2002. Psykholohichni determinanty rozvytku komunikatyvnoyi kompetentnosti menedzhera osvity shkil'nogo rivnya [Psychological determinants of development of communicative competence of school-level education manager]. Candidate of psychological sciences. Institute of Psychology named after. G.S. Kostyuk NAPS of Ukraine.
4. Nesyn, N. H., 2010. Profesiynna kompetentnist' kerivnyka navchal'nogo zakladu [Professional competence of the head of the educational institution]. Open lesson, 11, pp. 12-13.
5. Nykytyn, Э.М., 2007. Professyonal'naya kompetentnost' pedahoha vzroslykh kak faktor mezhsubyektnogo vzaymodeystviya. Translyatsyy sotsyal'nogo opyta y kul'tury v obrazovany [Professional competence of an adult teacher as a factor of intersubject interaction. Translations of social experience and culture in education]. In: Yu.N. Kulyutyn, ed., Integration processes in adult education: Scientific-practical conference. St. Petersburg: IOVRAO.
6. Orban-Lembryk, L.E. 2010. Psykholohiya profesiynoyi komunikatsiyi [Psychology of professional communication]. Chemivtsi: Books - XXI.
7. Pavlenko, O.O. 2005. Formuvannya komunikatyvnoyi kompetentsiyi fakhivtsiv mytnoyi sluzhby v systemi neperervnoyi profesiynoyi osvity [Formation of the communicative competence of specialists in the customs service in the system of continuous professional education]. Doctor of Pedagogical Sciences. Kiev.
8. Polishchuk, V.P., 2012. Psykholohichnyy analiz upravlin'skoyi diyal'nosti dyrektora navchal'no-vykhovnoho zakladu [Psychological analysis of the managerial activity of the director of the educational institution]. Education path, 7, pp. 12.
9. Bachman, L. F. and Palmer, S.A. 1982. The Construct Validation of Some Components of Communicative Proficiency. TESOL Quarterly, 16, 3, pp. 449-465.

В исследовании определено, что коммуникативная компетентность будущего руководителя учебного заведения основывается на языковой, речевой, культурной, стратегической, прагматичной, иллюктивная компетенциях. Поэтому педагогические ВУЗ должны обеспечить условия в системе профессиональной управленческой подготовки для формирования коммуникативно образованной личности, способной сознательно планировать и организовать собственную коммуникативную деятельность, влиять на собеседников, передавать, воспринимать, анализировать, оценивать информационный, эмоциональный и интеллектуальный смысл высказываний, иметь развит эмоциональный интеллект, владеть коммуникативными умениями, навыками, стратегиями и тактиками коммуникативного поведения в процессе проведения деловых бесед; совещаний, дискуссий и тому подобное.

Ключевые слова: профессиональная (управленческая) компетентность, управленческая деятельность; коммуникативная компетентность; языковая, речевая, культурная, стратегическая, прагматичная, иллюкутивная компетенции; профессиональная подготовка; формирование и развитие коммуникативной компетентности; педагогические условия.

Analyzing management activities, the author convinces that the professional competence of the head of the educational institution of general secondary education in the system structurally consists of managerial, pedagogical, communicative, diagnostic and research components of activity and is determined by the level of formation of professional knowledge and skills, the degree of development of professionally meaningful personal qualities. The author emphasizes that management activity is multifaceted, polyfunctional, but it is carried out first of all through communicative (verbal or written) interaction, and therefore it is impossible to manage a manager's activity without communication, dialogue, interaction and mutual perception of people. The manager's communicative competence is regarded as a complex integrative quality of the individual, which determines the ability of the school head to establish a subject-subject interaction with all participants in the educational process; the ability to provide an information exchange whose main purpose is to reach a common understanding, a unified view of various aspects of communication; readiness to choose a communicative strategy and tactics of its realization to achieve communicative goals; the ability to carry out a humanistic approach in management communication, create a relaxed, creative and democratic atmosphere. According to the author of the article, the future head of the institution of education must have an art of communication, which implies impeccable possession of both oral and written speech, and the ability to use verbal and nonverbal methods in an optimal manner; to select receptions of effective interaction in different communication situations; be convincing in his statements, a desired interlocutor and influential speaker. The research determines that the communicative competence of the future head of the educational institution is based on linguistic, cultural, strategic, pragmatic, and illocutive competences. Therefore, pedagogical universities staff should provide conditions in the system of professional management training for the formation of a communicatively educated person, who is capable of knowingly planning and organizing their own communicative activities, influencing interlocutors, transmitting, perceiving, analyzing, evaluating the informational, emotional and intellectual content of statements, having an advanced emotional intelligence, have communicative skills; skills, strategies and tactics of communicative behavior in the process of conducting business conversations; meetings, discussions, etc.

Keywords: professional (managerial) competence, management activity; communicative competence; linguistic, speech, cultural, strategic, pragmatic, illocutive competence; professional training; formation and development of communicative competence; pedagogical conditions.

УДК 81'243'23:159.942(045)

DOI 10.31339/2413-3329-2018-2(8)-203-205

Hertsovska Nataliia,
candidate of philological sciences
Vozniak Khrystyna,
student,
Mukachevo state university, Mukachevo

REPRESENTATION OF EMOTIONS IN THE CONTEXT OF COMMUNICATION

The article deals with the verbalization of emotions from the linguistic perspective. The key objective of this scientific research is to present the interaction between human emotions and the way people express them through the language using different lexical units. The notion of emotion has been defined. Types of emotive vocabulary have been singled out. The attention has been paid to the parts of speech, which are mainly used to express the emotional state – interjections, adjectives, nouns, adverbs, and verbs. The difference between emotiveness, emotionality and expressiveness has been characterized. Expressive functions of language have also been considered in the article. The interconnection between emotions and language has been investigated.

Key words: emotions, language, emotional state, emotive vocabulary, emotiveness, emotionality, expressiveness.

Human emotional sphere has been thoroughly analyzed by psychologists, philosophers, etc. It has primarily been psychology that was concerned with the detailed analysis of cognitive processes taking place in human mind when emotions are processed [1, 21].

Definition of the problem. Since emotions are specific forms of interaction of a human being and environment, they help us to cognate the world and define our place in it. The problem of emotions' investigation is one of the most difficult in modern linguistics, and the search of the development of research in this field is still not sophisticated enough [2].

Analysis of the publications. The problem of representation of emotions in the context of modern linguistic has been studied by the following authors: V. I. Shakhovsky, V. N. Mykhailovska, R. O. Jacobson, V. V. Avrorin, A. von Humboldt, V. V. Levytsky, L. G. Babenko, Y. I. Kondratina, N. M. Kurykalova and A. Wierzbicka and others. But this problem has not been sufficiently described.

The object of the research is the verbalization of human emotions in the context of modern linguistic. The subject of the research is the interconnection between emotions and language. Emotion is an object of investigation not only for psychology, but also for linguistics. Therefore, cognitive processes of reflecting emotions can be studied not only from psychological perspective, but also from a linguistic one.

Therefore, there is a need to investigate the interconnection between language and human cognition, this makes the topicality of the study.

The aim of the article is to analyze an emotive structure of human cognition and the way it influences language.

Achieving this aim involves realization of such tasks:

- to define the notion of emotions;
- to explain the notion of emotive vocabulary;
- to point out its types;
- to study the interconnection between emotions and language;
- to analyze parts of speech that are used to express emotional state;
- to investigate the difference between emotiveness, emotionality and expressiveness;
- to identify expressive functions of language;

Results of the investigation. Nowadays it is considered to be a generally accepted notion that one of the most profound and in-depth studies of emotions can provide an approximately new branch of Linguistics, such as Emotiology (linguistics of emotions), which functions in correlation with Neurobiology, Cognitive and Communicative Science.

Emotiology usually defines emotion as the form of world reflection in human conscience to denote some mental experience, connotation and feeling [1, 24].

Emotion is an experience which typically involves physiological arousal (the feeling of a change in the body state) and social display (the behavioural act of expressing affect). The figurative language used for